

Sygn. akt II Ka 158/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Magdalena Dąbrowska** (spr.)

Sędziowie SO **Michał Pieńkowski**

SO **Marek Konrad**

Protokolant **Marlena Achcińska**

w obecności Prokuratora **Adama Kolbus**

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2014 r.

sprawy przeciwko **S. M.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

przeciwko **W. R. (1)**

oskarżonemu o przestępstwa z art. 281 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji obrońców oskarżonych i apelacji oskarżonego **W. R. (1)**

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 18 lutego 2014r. w sprawie II K 1270/13

orzeka:

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. P. i adwokata J. R. po 619,92 (sześćset dziewiętnaście złotych dziewięćdziesiąt dwa grosze) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu;

III. zwalnia oskarżonych **S. M.** i **W. R. (1)** z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 158/14

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Ostrołęce oskarżyła **S. M.** o to, że:

I. w dniu 30 sierpnia 2013 roku w O. dokonał rozboju na osobie **R. T.** w ten sposób, że używając przemocy poprzez uderzenie pięścią w nos pokrzywdzonego doprowadził go do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu

przywłaszczenia telefon komórkowy marki myPhone wartości 140 złotych na szkodę R. T., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

W. R. (1) o to że:

II. w dniu 18 lipca 2013 roku w O. na ul. (...) na terenie sklepu (...) dokonał kradzieży rozbójniczej na osobie M. Z. podczas której po dokonaniu kradzieży jednej butelki wódki marki W. (...) o poj. 0,5 litra wartości 14,38 złotych na szkodę sklepu (...) w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy bezpośrednio po dokonaniu kradzieży użył przemocy wobec M. Z. w ten sposób, że chwycił rękoma za kciuk lewej dłoni M. Z. i wkręcił go, w wyniku czego M. Z. doznała skręcenia kciuka ręki lewej co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 281 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

III. w dniu 31 sierpnia 2013 roku w O. w lombardzie przy ulicy (...) pomógł w zbyciu rzeczy pochodzącej z rozboju zaistniałego w dniu 30 sierpnia 2013 roku w O. na osobie R. T. w postaci telefonu komórkowego marki myPhone wartości 140 złotych, wiedząc o tym, że przedmiot ten uzyskany został za pomocą czynu zabronionego, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 18 lutego 2014r. w sprawie II K 1270/13 orzekł:

I. oskarżonego S. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 07 września 2013 roku do dnia 18 lutego 2014 roku

III. w ramach zarzucanego w punkcie II aktu oskarżenia czynu uznał oskarżonego W. R. (1) za winnego tego że: w dniu 17 lipca 2013 roku około godziny 20.00 - 20.30 w O. na ul. (...) na terenie sklepu (...) dokonał kradzieży rozbójniczej na osobie M. Z., podczas której po dokonaniu kradzieży jednej butelki wódki marki W. (...) o poj. 0,5 litra wartości 14,38 złotych na szkodę sklepu (...) w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy bezpośrednio po dokonaniu kradzieży użył przemocy wobec M. Z. w ten sposób, że chwycił rękoma za kciuk lewej dłoni M. Z. i wkręcił go, w wyniku czego M. Z. doznała złamania podstawy I kości śródreza lewego i skręcenia kciuka lewego co spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, zakwalifikował czyn z art. 281 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za tak przypisany czyn skazał go i na podstawie art. 281 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

IV. oskarżonego W. R. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia i za czyn ten na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu w punktach III i IV kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu W. R. (2) łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w postaci zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 05 września 2013 roku do dnia 18 lutego 2014 roku;

VII. zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz adw. J. P. kwotę 723,24 złotych w tym VAT za obronę z urzędu

VIII. zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. R. kwotę 723,24 złote z VAT za obronę z urzędu

IX. zwolnił oskarżonych S. M. i W. R. (1) od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa;

Apelację od powyższego wyroku złożyli obrońcy oskarżonych, oraz oskarżony W. R. (1).

Obrońca oskarżonego S. M. zaskarżyła powyższy wyrok w całości w zakresie dotyczącym S. M.

Na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła:

1. obrazę przepisów postępowania art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na:

- uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień S. M. złożonych na rozprawie mimo, że są one logiczne, rzeczowe i szczerze oraz zaniechanie kompleksowej oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonego R. T. poprzez nadanie zeznaniom złożonym w postępowaniu przygotowawczym kluczowego znaczenia przy jednoczesnym umniejszeniu znaczenia chwiejnych zeznań złożonych bezpośrednio na rozprawie i uznanie ich całości za w pełni wiarygodne i wzajemnie uzupełniające się pomimo zachodzących, nie dających się usunąć sprzeczności między nimi jak i innymi dowodami, jak również pominięcie faktu, że w chwili zdarzenia będącego podstawą stawianego oskarżonemu zarzutu zarówno S. M. jak i R. T. byli w stanie nietrzeźwości, co doprowadziło do sprzecznego z zasadami prawidłowego rozumowania, obiektywizmu i domniemania niewinności, przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu wbrew całokształtowi okoliczności ujawnionych na rozprawie

- zaniechaniu wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, w szczególności w zakresie okoliczności podmiotowych i przedmiotowych związanych z czynem zarzucanym oskarżonemu, wskazania na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych oraz szczegółowego wyjaśnienia podstawy prawnej przedmiotowego wyroku, Sąd w uzasadnieniu przedmiotowego wyroku domniemał, wbrew konsekwentnym i stanowczym wyjaśnieniom oskarżonego i pełnym wahań i niepewności zeznaniom pokrzywdzonego, iż S. M. użył w toku zajścia w O. przemocy wobec R. T. działając z zamiarem bezpośrednim w celu dokonania kradzieży telefonu komórkowego tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., jednak nie wyjaśnił na jakich dowodach się oparł czyniąc te ustalenia, a jakie dowody pozbawił wiarygodności, w uzasadnieniu wyroku zupełnie brak odniesienia do wskazywanej okoliczności, która w kontekście stawianych zarzutów oskarżonemu S. M. jest kluczową okolicznością, a ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego wniosku w tym przedmiocie nie sposób wysnuć

W konsekwencji powyższego na podstawie art. 438 pkt. 3 k.p.k. zarzuciła:

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że oskarżony S. M. w toku przedmiotowego zdarzenia użył przemocy wobec pokrzywdzonego działając z zamiarem bezpośrednim w celu dokonania kradzieży, a tym samym dopuścił się popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. podczas gdy analiza materiału dowodowego przeprowadzona w toku postępowania karnego prowadzi do wniosku, że oskarżony swoim zachowaniem co najwyżej wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 119 k.w.

A nadto z ostrożności procesowej:

3. obrazę prawa materialnego na podstawie art. 283 k.k. polegającą na jego niezastosowaniu, mimo, że w świetle zgromadzonych dowodów w sprawie elementy podmiotowe i przedmiotowe czynu przypisanego oskarżonemu S. M. przemawiają za przyjęciem przypadku mniejszej wagi

Na tej podstawie wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z art. 119 k.w. lub art. 283 k.k. lub też uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania
2. zasądzenie kosztów nieopłaconej obrony z urzędu.

Obrońca oskarżonego W. R. (1) zaskarżył wyrok w części orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego W. R. (1).

Zarzucił wyrokowi na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. rażąca surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności i wniósł o zmianę wyroku przez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Oskarżony W. R. (1) w osobistej apelacji nie zgadzał się z treścią wyroku, stwierdził, iż czynu z art. 291 § 1 k.k. nie popełnił bo nie wiedział, że telefon pochodził z kradzieży. Oskarżony podniósł, że nie popełnił również czynu z art. 281 k.k. i w jego ocenie kwalifikacja prawna tego czynu powinna być zmieniona na usiłowanie kradzieży. Oskarżony stwierdził, że przyznał się ponieważ prokurator zgodził się na samoukaranie. Oskarżony nie zgadzał się również z przyjętą kwalifikacją art. 157 § 1 k.k.,

Apelację osobistą W. R. (1) poparł jego obrońca.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych i apelacja osobista oskarżonego W. R. (1) były bezzasadne, zaś podniesione w nich zarzuty i sformułowane wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

Odnosząc się do sformułowanych w apelacji S. M., ale również apelacji W. R. (1) zarzutów zauważyć należy, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy zależy od należytego wywiązania się przez sąd I instancji z nałożonych przepisami postępowania karnego obowiązków. Do podstawowych, a zarazem najważniejszych obowiązków zaliczyć w szczególności wypada przeprowadzenie wszelkich dowodów pozwalających na ustalenie prawdy materialnej oraz potrzebnych do wyjaśnienia istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia o winie osoby oskarżonej. Kolejny z obowiązków sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu powyższych okoliczności, gdyż podstawę wyroku może stanowić jedynie całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym w uzasadnieniu wyroku sąd ma obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Na sądzie orzekającym ciąży również obowiązek badania i uwzględniania w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów, przekonanie co do winy w zakresie przypisanych czynów, powinien logicznie i przekonująco uzasadnić (tak słusznie Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 września 2009 r., sygn. II AKa 181/09, KZS 2010/4/44).

Wbrew zarzutom apelacji w ocenie Sądu Okręgowego brak jest jakichkolwiek podstaw pozwalających uznać, iż Sąd Rejonowy uchybił któremukolwiek ze wskazanych obowiązków związanych z postępowaniem dowodowym i oceną dowodów. Stwierdzić bowiem należy, iż sąd orzekający po prawidłowym przeprowadzeniu przewodu sądowego, poddał zgromadzony materiał dowodowy wnikliwej analizie, a tok rozumowania związany z jego oceną zaprezentował w klarownym, wyczerpującym i przekonującym uzasadnieniu.

Odnosząc się szczegółowo do apelacji obrońcy oskarżonego S. M. stwierdzić należy, że zarzuca ona Sądowi Rejonowemu wszelkie możliwe naruszenia kodeksu postępowania karnego, a jednocześnie nie zawiera ona żadnego

zarzutu dającego podstawę do choćby zmiany orzeczenia. Za chybione uznać należy zarzuty dotyczące obrazy prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i 4 k.p.k., 410 i 424 k.p.k.

Zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, przekonanie Sądu o wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów pozostaje pod ochroną zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. wtedy, gdy spełnione są następujące warunki: ujawnienia całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) w granicach respektujących zasadę prawdy obiektywnej (art. 2 § 2 k.p.k.), rozważenia wszystkich okoliczności zgodnie z zasadą określoną w art. 4 k.p.k. oraz wyczerpującego i logicznego – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uzasadnienia przekonania sądu, zgodnie z wymogami określonymi w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. (por. m.in.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2003 r., sygn. V KK 375/02, LEX nr 80278; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r. WK 26/03, sygn. OSNwSK 2004/1/53; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r., sygn. V KK 60/03, LEX nr 104378; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 17 stycznia 2001 r., sygn. II AKa 255/00, Prok.i Pr. 2002/10/22).

Kontrola instancyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji wyrokując w przedmiotowej sprawie dopuścił się zarzucanych mu wyżej uchybień w szczególności naruszenia zasady obiektywizmu, zasady in dubio pro reo, zasady swobodnej oceny dowodów.

Zauważyć należy, że zarzuty natury procesowej, w szczególności obrazy art. 7 k.p.k. sprowadzają się do kwestionowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji, a w szczególności oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego S. M. oraz zeznań świadka R. T..

Obrońca oskarżonego S. M. w tej kwestii jedynie polemizuje z ustaleniami Sądu, jego dywagacje zawarte w uzasadnieniu apelacji to przedstawienie własnej oceny dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka i to dokonany w sposób wybiórczy.

Sąd Rejonowy przecież dokonując wyjaśnień oskarżonego wskazał w sposób bardzo logiczny oparty o doświadczenie życiowe dlaczego dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego z postępowania przygotowawczego, w których przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony nową wersję zdarzeń zaczął podawać pod koniec postępowania przygotowawczego. Przed Sądem nie potrafił wyjaśnić przyczyn zmiany zeznań, nadto wersja podawana przez oskarżonego w późniejszej fazie postępowania była sprzeczna z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd I instancji przeanalizował również zeznania pokrzywdzonego, który od razu po zdarzeniu składając zeznania opisał przebieg zdarzenia bardzo dokładnie. Faktycznie obydwaj zarówno oskarżony jak i pokrzywdzony byli pod wpływem alkoholu. Ale nie oznacza to, że pokrzywdzony źle zapamiętał przebieg zdarzenia, tym bardziej, że jego zeznania były bardzo dokładne, zaś oskarżony treść swoich wyjaśnień zmieniał co w ocenie Sądu Okręgowego również nie wynika ze spożytego alkoholu ale z przyjętej przez oskarżonego linii obrony.

Świadek B. D., nie była świadkiem zdarzenia, w postępowaniu przygotowawczym zeznawała na okoliczności związane ze sprzedażą telefonu komórkowego. W postępowaniu sądowym dopiero podała, że widziała pokrzywdzonego R. T., który mówił jej że pił alkohol z dwoma mężczyznami. Co jest sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego. Zwrócić jednak należy uwagę na okoliczności w jakich świadek miała to usłyszeć, które nie dają podstaw do stwierdzenia, że świadek w tym zakresie dobrze zrozumiała pokrzywdzonego, którego zeznania są jednoznaczne w tym zakresie z kim pił alkohol, nadto korespondują z wyjaśnieniami S. M. w tym zakresie.

Za niezasadne Sąd Okręgowy uznał również podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji art. 5§ 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. Ustosunkowując się do tych zarzutów, odwołać się należy do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, który wielokrotnie wypowiadał się, jakie muszą zostać spełnione warunki, aby zarzuty takie można było uznać za skuteczne. W ocenie Sądu Okręgowego z wielu orzeczeń dotyczących tej materii najlepiej stanowisko Sądu Najwyższego obrazuje postanowienie z 13 maja 2002r. w sprawie VKKN 90/01 (LEX nr 53913). W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy stwierdził, że „przedmiotem uchybień, zarzucanych w skardze apelacyjnej lub kasacyjnej, mogą być tylko konkretne normy nakazujące (lub zakazujące) dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej. Tak, więc zarzut obrazy art. 4 k.p.k., tak zresztą, jak i zarzut obrazy innej normy o charakterze ogólnym, a to art. 2 § 1 k.p.k., nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji lub kasacji”. W realiach

przedmiotowej sprawy zarzut obrazy art. 4 k.p.k. jest zarzutem całkowicie gołosłownym. Brak jest w uzasadnieniu apelacji wskazania, w czym przejawiać miałyby się złamanie zasady bezstronności. Co więcej analiza akt sprawy nie daje podstaw do twierdzenia, aby przed wydaniem rozstrzygnięcia sąd był nastawiony w sposób kierunkowy, niekorzystny dla oskarżonego S. M..

W związku z tym biorąc pod uwagę treść zarzutów apelacyjnych i treść uzasadnienia apelacji, należy stwierdzić, że skarżący naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady bezstronności upatruje w dokonaniu niekorzystnej dla niego ocenie dowodów, a w konsekwencji w wydaniu niekorzystnego dla niego rozstrzygnięcia. W związku z tym należy uznać, że apelujący działania Sądu I instancji uznałby za zgodne z zasadą obiektywizmu jedynie w sytuacji, gdyby ten wydał korzystne dla nich rozstrzygnięcie.

W tym samym orzeczeniu Sąd Najwyższy (postanowienie z 13 maja 2002r. w sprawie VKKN 90/01) wypowiedział się w kwestii zarzutu naruszenia art. 5§2 k.p.k. Stwierdził on, że „nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5§2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W sytuacji, gdy pewne ustalenie faktyczne zależy od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia, co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k., lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen.”

Należy stwierdzić, że w realiach przedmiotowej sprawy, orzekający w sprawie sąd nie miał wątpliwości w zakresie poczynionych przez siebie ustaleń stanu faktycznego. To apelujący, prezentując własną ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów, poddaje w wątpliwość ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy. Tym samym obrońca oskarżonego powtarza zarzut dokonania przez Sąd I instancji dowolnej oceny dowodów.

Sąd Rejonowy w sposób bardzo dokładny, rzetelny, jednoznaczny bez żadnych wątpliwości dokonał oceny całokształtu materiału dowodowego co ważne wszystkie dowody powiązał ze sobą i całokształt materiału stanowił podstawę do uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego czynu.

Za pozbawiony podstaw Sąd Okręgowy uznał również zarzut odnośnie obrazy art. 410 k.p.k., skierowany pod adresem Sądu Rejonowego.

Stwierdzić należy jednoznacznie, iż sąd nie pominął, żadnego dowodu, ani żadnej okoliczności. Naruszenie tego przepisu w żaden sposób nie jest wyrażone w uzasadnieniu orzeczenia. A przypomnieć należy apelującemu kiedy dochodzi do naruszenia zasad określonych w art. 410 k.p.k. W tym miejscu należy przytoczyć jedno z ostatnich orzeczeń Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 roku w sprawie IV KK 82/13.

„Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. może być zasadny w przypadku, gdyby sąd opierał się w sprawie na materiale dowodowym, który w sprawie nie został ujawniony bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego.” Nadto wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 kwietnia 201 roku w sprawie II AKa 64/13 „przepisu art. 410 k.p.k. nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych.”

W świetle powyższego zarzut z art. 410 k.p.k. to tak naprawdę ponownie zarzut dotyczący oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Tym samym Sąd uznał również za niezasadny zarzut obrazy art. 283 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie. Sąd nie zastosował tego artykułu ponieważ nie było ku temu podstaw, ani okoliczności zdarzenia, ani też dotychczasowa

postawa oskarżonego jego właściwości osobiste nie wskazują aby były jakiekolwiek podstawy do uznania, iż czyn mu zarzucany stanowił wypadek mniejszej wagi.

Sąd nie podzielił również zarzutu obrazy art. 424 k.p.k. Sąd I instancji sporządził uzasadnienie w sposób prawidłowy zgodny z treścią artykułu, to że jego treść i ocena dowodów nie odpowiadają skarżącemu nie oznacza od razu naruszenia art. 424 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze konsekwencją takiej oceny dowodów jest uznanie za niezasadne zarzuty dotyczące błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd dokonał w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych, niewątpliwym też faktem jest użycie przemocy wobec pokrzywdzonego przez oskarżonego S. M.. Fakt użycia przemocy wynika jednoznacznie z zeznań pokrzywdzonego, które są w tym zakresie wiarygodne, obrona nadal zaś swoje twierdzenia opiera na pokrętnych wyjaśnieniach oskarżonego, którym został odmówiony przymiot wiarygodności.

Odnosząc się do apelacji osobistej oskarżonego W. R. (1), która była dalej idąca niż apelacja jego obrońcy, chociaż w konsekwencji obrońca poparł zarzuty wyrażone w treści tej apelacji również uznać należy ją za niezasadną.

Wszystkie okoliczności zdarzenia, Sąd bardzo dokładnie omówił ustalając stan faktyczny i ustosunkowując się do poszczególnych dowodów.

Oskarżony w głównej mierze zarzuca Sądowi I instancji błędy w ustaleniach faktycznych. Twierdzi, że czynu z art. 291 nie popełnił bo nie wiedział, że telefon pochodzi z czynu zabronionego.

Sąd I instancji uzasadnił dlaczego uznał, że oskarżony wiedział o tym, że telefon pochodzi z przestępstwa, a Sąd II instancji w całości te rozważania podzielił. Oskarżony niosąc go do lombardu, powiedział ekspedientce, że dzień wcześniej go kupił co przecież nie było prawdą, chciał ukryć faktyczne pochodzenie telefonu wykazał więc tym samym, że wiedział że telefon pochodzi z przestępstwa.

Dalej oskarżony podważa zastosowanie kwalifikacji prawnej art. 157 § 1 k.k. Twierdzi, że nie jest to możliwe, żeby początkowo pokrzywdzona miała obrażenia poniżej siedmiu dni, a później okazało się, że są większe.

Wbrew twierdzeniom oskarżonego jest to możliwe i zdarza się dosyć często. Biegły bowiem na wstępnym etapie postępowania często nie dysponuje pełną dokumentacją lekarską. W trakcie postępowania sądowego przewód sądowy został w tym zakresie uzupełniony. Na podstawie całości dokumentacji lekarskiej okazało się, że obrażenia ciała pokrzywdzonej skutkowały naruszeniem sprawności narządu ciała na czas powyżej siedmiu dni. Opinia biegłego w tym zakresie jest jednoznaczna, jasna, spójna i nie budzi żadnych wątpliwości, dlatego też Sąd przyjął taką kwalifikację prawną czynu. Zachowanie oskarżonego w sklepie (...) stanowiło jeden czyn, ale wyczerpało znamiona kilku przepisów ustawy. Oskarżony odpowiadałby jedynie za kradzież tylko wówczas gdyby nie zaatakował pokrzywdzonej i nie spowodował u niej obrażeń ciała. Stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji w pełni oddaje przebieg zdarzenia.

W kolejnych pismach oskarżony podniósł, iż został niesłusznie skazany z art. 291 § 1 k.k., a więc zarzucił obrazę prawa materialnego, powołując się na zmianę w kodeksie karnym dotyczącą wartości mienia będącego przedmiotem postępowania. Według oskarżonego skoro telefon miał wartość 140 złotych, czyn jego powinien być zakwalifikowany jako wykroczenie.

Również w tym zakresie wnioski wyprowadzane przez oskarżonego są niezasadne.

Oskarżony mało wnikliwie zapoznał się z uzasadnieniem Sadu I instancji, gdzie Sąd wyjaśnia dlaczego w tym wypadku właściwa kwalifikacja to art. 291 § 1 k.k.

A mianowicie w doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że paserstwo dotyczące przedmiotów pochodzących z kradzieży z włamaniem, bądź rozboju tak jak jest w tym przypadku zawsze jest przestępstwem z art. 291 § 1 k.k. bez względu na wartość rzeczy.

Sąd Okręgowy uznał również za bezzasadną apelację obrońcy oskarżonego W. R. (1). W żadnym razie w realiach przedmiotowej sprawy nie można mówić o rażącej niewspółmierności kary. W. R. (1) został skazany na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kary wymierzone mu za poszczególne przestępstwa to kary w dolnych granicach zagrożenia. Przypomnieć należy iż przestępstwo z art. 281 k.k. zagrożone jest karą aż do 10 lat pozbawienia wolności., zaś z art. 291 § 1 k.k. do lat 5 .

Brak jest podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego W. R. (1) kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oskarżony był wielokrotnie karany, popełnił przestępstwa o znacznej społecznej szkodliwości, brak jest wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej dającej podstawę do warunkowego zawieszenia wykonania kary. W ocenie Sądu Okręgowego wymiar kary wymierzonej jest adekwatny do stopnia zawinienia i okoliczności zdarzenia, uwzględnia warunki osobiste oskarżonego.

O kosztach obrony Sąd orzekł na podstawie § 14 ust 2 pkt. 4 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sąd na zasadzie art. 624 k.p.k. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych. Oskarżeni nie mają żadnego majątku, nie pracowali. Oskarżony W. R. (1) przebywa w Zakładzie Karnym.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.